

“De qui fem cas: de l’Esperit de Déu o dels nostres egoismes?”. Pentecosta

Dv, 7/06/2019 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Pentecostes. Cicle C.

Barcelona, 9 de juny de 2019.

Segons la tradició bíblica, el pecat més gran d’una persona és viure amb un cor reclòs, tancat, endurit, un cor de pedra i no de carn: un cor obstinat i torçat, un cor poc net. Qui viu reclòs no pot acollir l’Esperit de Déu; no pot deixar-se guiar per l’Esperit de Jesús. Quan el nostre cor està reclòs, els nostres ulls no hi veuen i les nostres oïdes són incapaces d’escoltar. Vivim separats de la vida, desconnectats. El món i les persones estan a fora i joestic reclòs aquí dins.

Una frontera invisible ens separa de l’Esperit de Déu que dona vida a tot i a tothom. Amb un cor tancat és del tot impossible sentir la vida com la sentia Jesús. Només quan la porta del nostre cor comença a obrir-se, som capaços de captar-ho tot a la llum de Déu. Quan el nostre cor està reclòs, vivim bolcats sobre nosaltres mateixos insensibles a l’admiració i a l’acció de gràcies. Déu ens sembla un problema i no el Misteri amorós que ho omple tot. Només quan el nostre cor s’obre, comencem a intuir aquest Déu en el que vivim, ens movem i existim. Només aleshores comencem a invocar-lo com a Pare amb el mateix esperit de Jesús.

Quan el nostre cor està reclòs, en la nostra vida no hi ha compassió, no sabem sentir el sofriment dels altres, vivim indiferents als abusos i a les injustícies que destrueixen la felicitat de tanta gent. Només quan el cor s’obre, comencem a intuir amb quina tendresa i amb quina compassió Déu mira les persones. És aleshores quan escoltem la principal crida de Jesús: Sigueu compassius com ho és el vostre Pare.

La conclusió és prou clara i motivadora. Sempre que l’esperit humà treballa i

s'afanya per la pau, per la concòrdia, per comprendre l'altre o simplement per escoltar-lo, el treball per acabar amb les desigualtats -que són el que més ens divideix i ens contraposa-, tot el que vagi en aquesta direcció és la prova que podem tenir els humans de què l'Esperit de Déu està amb nosaltres, ens guia, ens condueix, i ens envigoreix.

Tot el que no sigui això, es queda en pietismes enganyosos i mentiders. Es queda en fal·làcies espirituals que no serveixen per a res de bo. De qui fem cas: de l'Esperit de Déu o dels nostres egoismes?